

Opinia Komitetu Regionów „Efektywność energetyczna”

(2012/C 54/09)

KOMITET REGIONÓW

- Przypomina o istotnym znaczeniu poszanowania kompetencji poszczególnych poziomów sprawowania rządów oraz zasady pomocniczości podczas stosowania środków dotyczących efektywności energetycznej.
- Przyjmuje z zadowoleniem przedmiotowy wniosek dotyczący dyrektywy i zawarte w nim środki w zakresie efektywności energetycznej, proponowane przez Komisję z myślą o osiągnięciu celu dotyczącego 20 % oszczędności energii pierwotnej do 2020 r.
- Jest zdania, że we wniosku dotyczącym dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej występują pewne braki i niedostatki, a mianowicie:
 - zawężenie stosowania wprowadzonych środków do określonych sektorów;
 - niedocenienie roli podmiotów lokalnych i regionalnych;
 - brak środków dotyczących podnoszenia poziomu świadomości obywateli, poza środkami na rzecz informowania konsumentów na bieżąco o zużyciu energii.
- Odrzuca zawartą we wniosku propozycję ustalenia dla sektora publicznego rocznego wskaźnika renowacji budynków na poziomie 3 % oraz zobowiązania tego sektora do zakupu produktów, usług i budynków o wysokim wskaźniku charakterystyki energetycznej.

Sprawozdawca	Jean-Louis JOSEPH (FR/PSE), mer Bastidonne
Dokument źródłowy	Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie efektywności energetycznej oraz uchylającej dyrektywy 2004/8/WE i 2006/32/WE
	COM(2011) 370 wersja ostateczna

I. ZALECENIA POLITYCZNE

KOMITET REGIONÓW

A. Uwagi ogólne

1. Podkreśla wartość dodaną podejmowanych na szczeblu europejskim działań w zakresie efektywności energetycznej, które są konieczne, by realizując cele oszczędnościowe, zapewnić spójność i efektywność poszczególnych środków oraz zapobiec zakłóceniom konkurencji między państwami członkowskimi. Jednocześnie Komitet zaznacza, że działania te powinny oczywiście być prowadzone na szczeblu krajowym, regionalnym lub lokalnym. W związku z tym Komitet przypomina o istotnym znaczeniu poszanowania kompetencji poszczególnych poziomów sprawowania rządów oraz zasady pomocniczości podczas stosowania środków dotyczących efektywności energetycznej.

2. Ocenia, że wyzwania związane z efektywnością energetyczną, mają zasadnicze znaczenie dla przeciwdziałania zmianie klimatu i kontroli zużycia energii i wpisują się w ramy trwałego, odpowiedzialnego i sprzyjającego włączeniu społecznemu wzrostu gospodarczego, mającego na celu zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych i zapewnienie bezpieczeństwa dostaw energii.

3. Stwierdza, że Unia Europejska znajduje się w sytuacji rosnącej zależności od importu energii w okresie wzrostu cen; ocenia, że dostęp do bezpiecznych i zrównoważonych źródeł energii będzie miał coraz większe znaczenie i będzie czynnikiem decydującym o przyszłym wzroście gospodarczym i dalszym rozwoju sprawiedliwości energetycznej.

4. Przypomina, że Komitet Regionów wielokrotnie podkreślał, że przejście na gospodarkę opartą na efektywnym korzystaniu z zasobów, zwłaszcza energetycznych, umożliwi stworzenie ogromnych możliwości wzrostu gospodarczego, tworzenia miejsc pracy niezagrożonych delokalizacją, jak również rozwoju technologicznego zapewniającego konkurencyjność Unii.

5. Podkreśla znaczenie modelu *trias energetica*, w ramach którego ustalono cel „3 × 20”, odnoszący się odpowiednio do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych, do efektywności energetycznej i do rozwoju energii ze źródeł odnawialnych do 2020 r. Efektywność energetyczna jest podstawą europejskiej polityki na rzecz ograniczenia wpływu na klimat w dziedzinie bezpieczeństwa dostaw, wytwarzania i zużycia energii.

6. Przyjmuje z zadowoleniem przedmiotowy wniosek dotyczący dyrektywy i zawarte w nim środki w zakresie efektywności energetycznej, proponowane przez Komisję z myślą o osiągnięciu celu dotyczącego 20 % oszczędności energii pierwotnej do 2020 r.

7. Niemniej jednak zaznacza, że – jak stwierdzono w Planie na rzecz efektywności energetycznej z 2011 r.⁽¹⁾ – z niedawnych badań przeprowadzonych przez Komisję wynika, że do 2020 r. w Unii Europejskiej uda się wypełnić najwyżej w połowie zobowiązanie dotyczące efektywności energetycznej. W związku z tym wniosek dotyczący dyrektywy ma szczególne znaczenie.

8. Wyraża ubolewanie z powodu braku we wniosku dotyczącym dyrektywy prognoz odnoszących się do okresu po 2020 r., dotyczących zwłaszcza podstawowego celu na 2050 r. (ograniczenie emisji gazów cieplarnianych o 80 % do 95 % do 2050 r. w stosunku do 1990 r.) umożliwiającego ograniczenie skutków zmiany klimatu.

9. Jest zdania, że we wniosku dotyczącym dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej występują pewne braki i niedostatki, a mianowicie:

- brak wiążących celów krajowych ustalonych możliwie najwcześniej przed 2014 r.;
- zawężenie stosowania wprowadzonych środków do określonych sektorów;
- niedocnienie roli podmiotów lokalnych i regionalnych;
- możliwość uwolnienia się przez państwa członkowskie od zobowiązań dotyczących wprowadzenia wiążących środków, a konkretnie środków dotyczących systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej oraz planów na rzecz rozwoju wysokosprawnej kogeneracji;
- brak środków dotyczących podnoszenia poziomu świadomości obywateli, poza środkami na rzecz informowania konsumentów na bieżąco o zużyciu energii;
- brak środków służących rozwijaniu i wspieraniu szkolenia uczestników rynku, zwłaszcza ekspertów i specjalistów w różnych zawodach związanych z efektywnością energetyczną.

⁽¹⁾ COM/2011/0109 wersja ostateczna – Plan na rzecz efektywności energetycznej z 2011 r.

B. Nadanie nowych ram wnioskowi dotyczącemu dyrektywy w sprawie efektywności energetycznej

10. Podkreśla, że w dyrektywie polecono państwom członkowskim, aby określiły orientacyjny krajowy cel **w zakresie efektywności energetycznej**, wyrażony jako bezwzględny poziom zużycia energii pierwotnej w 2020 r. Komisja musi ocenić do dnia 30 czerwca 2014 r., czy możliwe jest osiągnięcie w Unii Europejskiej celu dotyczącego 20 % oszczędności energii pierwotnej do 2020 r. z uwzględnieniem sumy celów krajowych. W tym kontekście Komitet:

- a) Wyraża ubolewanie z powodu braku w dyrektywie wiążących celów krajowych, a także z powodu przypadkowego charakteru decyzji, przeniesionej na 2014 r. Proponuje włączenie do dyrektywy celów krajowych w zakresie efektywności energetycznej dla każdego państwa członkowskiego, z uwzględnieniem warunków w danym państwie. Cele te będą stanowić punkt odniesienia w opracowywaniu krajowych planów w zakresie efektywności energetycznej i staną się wiążące w 2014 r.
- b) Zdecydowanie wzywa Komisję do tego, by zaproponowała wspólną metodę definiowania wiążących celów krajowych. Metoda ta powinna uwzględniać specyficzną sytuację poszczególnych państw członkowskich, a mianowicie ich wyniki gospodarcze i środki w zakresie efektywności energetycznej przedsięwzięte na wczesnych etapach.
- c) Uważa za niewystarczającą treść motywu 13 ⁽²⁾, w którym wprowadza się tylko środki opcjonalne i cele o początkowo orientacyjnym charakterze. Wskutek tego procesu osiągnięcia celów ustalonych na 2020 r. staje się niepewne. Komitet wyraża obawę, że proces ten podważy skuteczność środków przewidzianych w ramach przedmiotowego wniosku dotyczącego dyrektywy.

11. Odrzuca cele **określone ilościowo dla sektora publicznego oraz sektora dystrybucji i sprzedaży energii**, ubolewa jednak nad brakiem takich celów dla sektorów przewozu osób i towarów, sektorów handlowych i przemysłowych, które nie są objęte systemem handlu uprawnieniami do emisji (ETS). W szczególności Komitet:

- a) Odrzuca zawartą we wniosku propozycję ustalenia dla sektora publicznego rocznego wskaźnika renowacji budynków na poziomie 3 % oraz zobowiązania tego sektora do zakupu produktów, usług i budynków o wysokim wskaźniku charakterystyki energetycznej. Komitet:

⁽²⁾ W motywie 13 opisano wprowadzenie środków krajowych na rzecz osiągnięcia celu 20 % efektywności energetycznej. Jeżeli do osiągnięcia tego celu okazałyby się konieczne wzmocnienie ram politycznych, dwuetapowy proces wprowadzający system celów wiążących zostałby uruchomiony poprzez: 1. określenie przez państwa członkowskie celów orientacyjnych lub wiążących, systemów i programów krajowych w zakresie efektywności energetycznej oraz 2. dokonanie przez Komisję oceny możliwości osiągnięcia przedmiotowego celu zgodnie z uprzednio określonymi celami. Gdyby ocena okazała się negatywna, Komisja powinna określić cele krajowe na 2020 r. przy uwzględnieniu różnej sytuacji wyjściowej państw członkowskich, ich sytuacji gospodarczej oraz działań podjętych wcześniej w tej dziedzinie.

— kładzie nacisk na uwzględnianie zasady pomocniczości;

— dlatego też wzywa do stworzenia możliwości stosowania alternatywnych podejść do realizacji celów w zakresie oszczędzania energii pod warunkiem, że osiągnięty zostanie ten sam poziom zmniejszenia zużycia energii;

— opowiada się za podjęciem inicjatyw mających na celu uniknięcie podwyżek czynszu w mieszkalnictwie socjalnym ze względu na prace związane z poprawą ich efektywności energetycznej;

— podkreśla, że większą efektywność energetyczną będzie można osiągnąć jedynie z wykorzystaniem środków finansowych na szczeblu europejskim, krajowym, regionalnym i lokalnym oraz narzędzi, takich jak umowy o poprawę efektywności energetycznej i partnerstwa publiczno-prywatne; podkreśla znaczenie wprowadzenia środków mających na celu zachęcenie państw członkowskich i samorządów terytorialnych do wykorzystania środków dostępnych w ramach funduszy strukturalnych w celu wspierania inwestycji w zakresie efektywności energetycznej; zdecydowanie podkreśla swe poparcie dla orientacyjnych zaleceń w tym zakresie zawartych we wniosku Komisji dotyczącym wieloletnich ram finansowych;

— przypomina, że na szczeblu państw członkowskich trzeba opracować wyważone przepisy umożliwiające przejrzysty podział kosztów i korzyści wynikających z działań na rzecz oszczędności energii między właścicielami domów i lokatorów; dopóki nie ma takich przepisów, trudno będzie zmobilizować ich do koniecznych inwestycji.

- b) Zachęca władze publiczne do rozważenia możliwości wprowadzenia dodatkowych celów, obejmujących między innymi sektory oświetlenia publicznego i transportu publicznego, pod warunkiem że na ten cel przeznaczony zostanie wystarczający środki.

- c) Zaleca ustanowienie wiążących celów dla sektora transportu oraz sektorów usługowych, handlowych i przemysłowych, oraz zwrócenie szczególnej uwagi na instalacje, które nie są objęte systemem handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (ETS).

12. Przyjmuje z zadowoleniem wprowadzenie systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej, a zwłaszcza środków mających na celu nałożenie na dystrybutorów energii obowiązku uzyskania oszczędności równych 1,5 % wielkości ich rocznej sprzedaży energii ⁽³⁾; przypomina też o tym, jak ważne jest uwzględnienie zasady pomocniczości przy wprowadzaniu systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej.

⁽³⁾ Systemy zobowiązujące do efektywności energetycznej, o których mowa w art. 6 ust. 1 wniosku dotyczącego dyrektywy, stanowią ogół wprowadzonych środków, zapewniających osiągnięcie przez wszystkie przedsiębiorstwa zajmujące się detaliczną sprzedażą energii lub wszystkich dystrybutorów energii, prowadzących działalność na terytorium danego państwa członkowskiego, rocznych oszczędności energii równych 1,5 % ich wielkości sprzedaży energii w poprzednim roku w tym państwie członkowskim z pominięciem energii wykorzystanej w transporcie.

Wyraża ubolewanie z powodu:

- a) Pozostawienia państwom członkowskim możliwości zaproponowania innych, alternatywnych środków zastępczych, co może doprowadzić do przeniesienia zobowiązań z sektora prywatnego na sektor publiczny, powodując wzrost obciążenia podatkowego dla podatników.
- b) Braku odwołania do zasadniczego problemu, jak skłonić dystrybutorów energii i spółki sprzedaży detalicznej do ograniczenia sprzedaży energii o 1,5 % w ujęciu rok do roku, oraz z powodu faktu, iż zapis pozwalający państwom członkowskim „włączać do nakładanych przez siebie obowiązków oszczędności wymogi uwzględniające aspekt społeczny” (art. 6 ust. 5 lit. a) dyrektywy) nie wystarczy, by uchronić naszych najbiedniejszych obywateli od dalszych podwyżek cen energii.
- c) Zaproponowania środków alternatywnych wobec systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej najpóźniej do dnia 1 stycznia 2013 r., które mają umożliwić uzyskanie oszczędności energii wśród odbiorców końcowych. Wyraża zaniepokojenie tym, że tak zdefiniowane środki mogą pozwolić na obejście celu proponowanego w przypadku systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej.

13. Podkreśla **zasadniczą rolę podmiotów lokalnych i regionalnych** w procesie przygotowywania i wdrażania programów w zakresie efektywności energetycznej. Samorządy terytorialne zajmujące się lokalną polityką mieszkaniową, rynku pracy, transportową i szkoleniową utrzymują kontakt z obywatelami i ogółem podmiotów lokalnych, aby opracowywać politykę uwzględniającą problemy obywateli i wyzwania terytorialne związane z efektywnością energetyczną. To właśnie one są najlepiej przygotowane do tego, by promować zmiany zachowań w sposobie wykorzystywania energii przez obywateli w nowej erze mikrogeneracji, technologii inteligentnych sieci i dynamicznych taryf. W tym kontekście Komitet proponuje zwiększenie zaangażowania podmiotów lokalnych i regionalnych dzięki środkom, które zachęcają:

- a) państwa członkowskie do wprowadzenia procesu konsultacji z udziałem podmiotów lokalnych i regionalnych w ramach prac nad planami krajowymi (podejście oddolne), co umożliwiłoby sporządzenie tych planów w spójności z celami i środkami krajowymi, regionalnymi i lokalnymi;
- b) władze lokalne i regionalne do wprowadzenia lokalnych i regionalnych planów w zakresie efektywności energetycznej, w ramach których promowano by np. zdecentralizowane wytwarzanie energii, programy renowacji budynków publicznych bądź plany mobilności lokalnej i transportu zorganizowanego z poszanowaniem zasady zrównoważonego rozwoju; dodatkowo przypomina o znaczeniu europejskiej inicjatywy Porozumienie Burmistrzów oraz inicjatywy Pakt Wysp i proponuje włączenie do dyrektywy środków w zakresie wspierania i promowania tych inicjatyw przez państwa członkowskie;
- c) władze regionalne do wspierania podmiotów lokalnych w gromadzeniu wiedzy oraz analizowaniu możliwości i przeszkód związanych z wprowadzeniem środków

w zakresie efektywności energetycznej, w ich działaniach na rzecz zwiększania świadomości obywateli, na rzecz wprowadzania programów i projektów lokalnych oraz na rzecz szkolenia podmiotów;

- d) władze lokalne i regionalne do uruchomienia systemów monitorowania i rozliczania zużycia energii i emisji gazów cieplarnianych w celu podejmowania trafniejszych decyzji politycznych;
- e) władze regionalne do wspierania lub wzmocnienia międzyregionalnych programów współpracy, zapewniających przepływ między regionami wiedzy fachowej z dziedziny efektywności energetycznej.

14. Przypomina o znaczeniu **podnoszenia poziomu świadomości wśród obywateli i informowania ich**. Działania indywidualne mają zasadnicze znaczenie dla poszanowania środowiska i należytego stosowania środków w zakresie efektywności energetycznej, które dotyczą obywateli. Podnoszenie poziomu świadomości i informowanie są niezbędne. W tym kontekście Komitet:

- a) popiera środki przedsięwzięte w celu informowania konsumentów na bieżąco o zużyciu energii i rachunkach za energię (elektryczność, gaz, ogrzewanie);
- b) podkreśla pierwszorzędny charakter ochrony danych osobowych, zwłaszcza wobec dostawców, i zapewnienia odbiorcy końcowemu bezpłatnego i łatwego dostępu do tych danych; podkreśla, że dane te powinny być łatwe do zrozumienia i do wykorzystania przez odbiorców końcowych;
- c) zaleca wprowadzenie systemów pomiarowych wyposażonych w funkcje umożliwiające odbiorcy końcowemu zarządzanie opłatami i zmniejszenie zużycia energii, w zależności od oferowanych przez dystrybutora opcji w zakresie opłat;
- d) ubolewa w tym kontekście, że w dyrektywie nie zdefiniowano dodatkowych środków na rzecz zwiększania poziomu wiedzy obywateli w zakresie ograniczenia zużycia energii.

15. Z zadowoleniem przyjmuje promowanie audytów energetycznych dla przedsiębiorstw oraz programów audytów po przystępnej cenie dla odbiorców końcowych oraz małych i średnich przedsiębiorstw. W celu optymalizacji jakości audytów zaleca jednak:

- a) zaproponowanie szkolenia ekspertów prowadzącego do zatwierdzenia i oficjalnego uznania ich kwalifikacji;

b) wprowadzenie wyraźnego odwołania do europejskich norm technicznych (EN 16001) dotyczących systemów zarządzania energią i promowanie tym samym wdrożenia przewidzianej w nich certyfikacji w tym zakresie;

c) objęcie przedmiotowym środkiem sektora publicznego;

d) wdrożenie środków zaproponowanych w następstwie audytów.

16. Przyjmuje z zadowoleniem środki zaproponowane w celu rozwijania **usług energetycznych**. Niemniej jednak Komitet:

a) zaleca, aby nie ograniczać tych środków jedynie do umów o poprawę efektywności energetycznej i aby promować ogół

usług energetycznych, takich jak okresowy obowiązkowy przegląd systemów ogrzewania i chłodzenia czy też wprowadzenie systemu termoregulacji;

b) ubolewa nad brakiem konkretnych środków służących zmniejszeniu barier administracyjnych i prawnych przy sporządzaniu umów o poprawę efektywności energetycznej, na wzór środków w zakresie efektywności energetycznej.

17. Przypomina o kluczowym znaczeniu zagadnień dotyczących **szkolenia**. W tym kontekście podkreśla, że ważne jest, aby państwa członkowskie i podmioty lokalne i regionalne wprowadziły szkolenia dla ekspertów i specjalistów z tego sektora, na miarę wyzwań przedstawionych w przedmiotowej dyrektywie.

II. ZALECANE POPRAWKI

Poprawka 1

Artykuł 1 ust. 1

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
1 Niniejsza dyrektywa ustanawia wspólne ramy służące do wspierania efektywności energetycznej w Unii, co ma zapewnić osiągnięcie do roku 2020 unijnego celu 20 % oszczędności energii pierwotnej, a także utworzenie drogi dla dalszego zwiększenia efektywności energetycznej w dłuższej perspektywie.	1. Niniejsza dyrektywa ustanawia wspólne ramy służące do wspierania efektywności energetycznej w Unii, co ma zapewnić osiągnięcie do roku 2020 unijnego celu 20 % oszczędności energii pierwotnej, a także utworzenie drogi dla dalszego zwiększenia efektywności energetycznej <u>po tym terminie, w perspektywie osiągnięcia celu UE dotyczącego ograniczenia emisji gazów cieplarnianych do 2050 r. o 80–95 % w stosunku do ich poziomu z 1990 r.</u>

Uzasadnienie

W dniu 8 marca 2011 r. Komisja przyjęła „Plan działania prowadzący do przejścia na konkurencyjną gospodarkę niskoemisyjną do 2050 r.”⁽⁴⁾, w którym stwierdzono konieczność położenia większego nacisku na kwestię efektywności energetycznej. Środki w zakresie efektywności energetycznej przewidziane we wniosku dotyczącym dyrektywy nie torują drogi do zwiększania efektywności po 2020 r. ani w perspektywie 2050 r., przyjętej przez samą Komisję.

Poprawka 2

Artykuł 2 ust. 7

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
7. „dystrybutor energii” oznacza osobę fizyczną lub prawną, w tym operatora systemu dystrybucyjnego, odpowiedzialną za przesył energii w celu jej dostarczenia do odbiorców końcowych lub do stacji dystrybucyjnych, które sprzedają energię odbiorcom końcowym;	7. „dystrybutor energii” oznacza osobę fizyczną lub prawną, w tym operatora systemu dystrybucyjnego, <u>której głównym obszarem działalności jest odpowiedzialna za przesył energii w celu jej dostarczenia do odbiorców końcowych lub do stacji dystrybucyjnych, które sprzedają energię odbiorcom końcowym;</u>

Uzasadnienie

Niniejsza poprawka oraz związana z nią poprawka do art. 2 ust. 9 mają pomóc w lepszym zdefiniowaniu pojęć „dystrybutor energii” i „przedsiębiorstwo prowadzące detaliczną sprzedaż energii”, tak aby uniknąć ewentualnych niezamierzonych konsekwencji.

Praktykowane są na przykład różne sposoby rozliczania najemców za energię. W wielu przypadkach najemca otrzymuje rachunek bezpośrednio od dostawcy energii, w innych jednak to wynajmujący wystawia rachunek najemcy bądź to wyłącznie za energię, bądź też w ramach całkowitych opłat obejmujących wiele elementów, które mogą być wyszczególnione i rozliczane oddzielnie.

⁽⁴⁾ COM(2011) 112 wersja ostateczna.

Poprawka ma zagwarantować większą pewność prawa, by osoby wystawiające najemcom rachunki za dostarczaną w budynku energię nie wpadły w pułapkę zobowiązań przewidzianych w dyrektywie wobec zupełnie innych podmiotów. Zwolnienie (art. 6 ust. 8) przewidziane w odniesieniu do małych dystrybutorów energii i małych przedsiębiorstw prowadzących detaliczną sprzedaż energii nie stanowi wystarczającego zabezpieczenia w tym zakresie.

Poprawka 3

Artykuł 2 ust. 9

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
9. „przedsiębiorstwo prowadzące detaliczną sprzedaż energii” oznacza osobę fizyczną lub prawną sprzedającą energię odbiorcom końcowym;	9. „przedsiębiorstwo prowadzące detaliczną sprzedaż energii” oznacza osobę fizyczną lub prawną, <u>której głównym obszarem działalności jest sprzedaż energii sprzedającą energię odbiorcom końcowym;</u>

Uzasadnienie

Niniejsza poprawka oraz związana z nią poprawka do art. 2 ust. 7 mają pomóc w lepszym zdefiniowaniu pojęć „dystrybutor energii” i „przedsiębiorstwo prowadzące detaliczną sprzedaż energii”, tak aby uniknąć ewentualnych niezamierzonych konsekwencji.

Praktykowane są na przykład różne sposoby rozliczania najemców za energię. W wielu przypadkach najemca otrzymuje rachunek bezpośrednio od dostawcy energii, w innych jednak to wynajmujący wystawia rachunek najemcy bądź to wyłącznie za energię, bądź też w ramach całkowitych opłat obejmujących wiele elementów, które mogą być wyszczególnione i rozliczane oddzielnie.

Poprawka ma zagwarantować większą pewność prawa, by osoby wystawiające najemcom rachunki za dostarczaną w budynku energię nie wpadły w pułapkę zobowiązań przewidzianych w dyrektywie wobec zupełnie innych podmiotów. Zwolnienie (art. 6 ust. 8) przewidziane w odniesieniu do małych dystrybutorów energii i małych przedsiębiorstw prowadzących detaliczną sprzedaż energii nie stanowi wystarczającego zabezpieczenia w tym zakresie.

Poprawka 4

Artykuł 3 ust. 1

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
1. Państwa członkowskie przyjmują krajowy cel w zakresie efektywności energetycznej wyrażony jako bezwzględny poziom zużycia energii pierwotnej w roku 2020. Podczas ustanawiania wspomnianego celu państwa członkowskie uwzględniają unijny cel w zakresie oszczędności energii w wysokości 20 %, środki przewidziane w niniejszej dyrektywie, środki przyjęte dla osiągnięcia krajowych celów w zakresie oszczędności energii przyjęte na podstawie art. 1 dyrektywy 2006/32/WE, a także inne środki poprawy efektywności energetycznej w państwach członkowskich i na poziomie Unii.	1. Państwa członkowskie przyjmują krajowy cel w zakresie efektywności energetycznej wyrażony jako bezwzględny poziom zużycia energii pierwotnej w roku 2020. Podczas ustanawiania wspomnianego celu państwa członkowskie uwzględniają unijny cel w zakresie oszczędności energii w wysokości 20 %, środki przewidziane w niniejszej dyrektywie, środki przyjęte dla osiągnięcia krajowych celów w zakresie oszczędności energii przyjęte na podstawie art. 1 dyrektywy 2006/32/WE, a także inne środki poprawy efektywności energetycznej w państwach członkowskich i na poziomie Unii. <u>Komisja proponuje krajowe cele umożliwiające osiągnięcie celu w zakresie efektywności energetycznej na 2020 r., które są wyrażone jako bezwzględny poziom zużycia energii pierwotnej. Metoda zastosowana przez Komisję w celu określenia celów krajowych uwzględnia sytuację wyjściową poszczególnych państw członkowskich, ich sytuację gospodarczą i działania podjęte wcześniej w tej dziedzinie. Cele te stają się wiążące z dniem 30 czerwca 2014 r.</u> <u>Państwa członkowskie ustalają na tej podstawie, w koordynacji z władzami lokalnymi i regionalnymi, cele dla wszystkich sektorów określonych w niniejszej dyrektywie, jak również dla sektora przewozu osób i towarów oraz sektorów usługowych, handlowych i przemysłowych, a w szczególności dla instalacji, które nie są objęte systemem handlu uprawnieniami do emisji (ETS).</u> <u>Cele te ustala się także dla innych energochłonnych sektorów, takich jak sektor pierwotny.</u>

Uzasadnienie

W obecnym kontekście w Unii Europejskiej do 2020 r. uda się wypełnić jedynie w połowie zobowiązanie dotyczące efektywności energetycznej. Komitet proponuje, aby w dyrektywie były zawarte cele krajowe, które staną się wiążące od 2014 r. Wzywa ponadto do tego, aby sektor przewozu osób i towarów oraz sektory handlowe i przemysłowe, które nie są objęte systemem handlu uprawnieniami do emisji (ETS), zostały włączone do planów wdrażanych przez państwa członkowskie i do realizacji celów krajowych tak samo jak inne sektory.

Należy faktycznie poprzeć cel Komisji Europejskiej dotyczący uzyskania 20 % oszczędności energii do roku 2020. Okres pozostały do roku 2020 jest względnie krótki i trzeba jak najszybciej wdrożyć środki krótko- i średnioterminowe. Proponujemy wreszcie metodologię oceny postępów poszczególnych państw członkowskich w dziedzinie efektywności energetycznej. W dyrektywie 2009/28 w sprawie energii ze źródeł odnawialnych Komisja Europejska określiła ogólny cel 20 %, który państwa członkowskie wdrażają odpowiednio do ich zdolności jego osiągnięcia. Sugerujemy więc takie samo podejście w zakresie efektywności energetycznej, uwzględniające poziom zaawansowania każdego państwa.

Należy również podkreślić, że zużycie energii w sektorze pierwotnym (rolnictwo, hodowla, rybołówstwo) opiera się na energii ze źródeł kopalnych, w znacznej mierze importowanej. Skutki gospodarcze i ekologiczne takiego stanu rzeczy stanowią wystarczający powód, by sektor pierwotny został wyraźnie uwzględniony w rozpatrywanym artykule.

Poprawka 5

Artykuł 4

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>1. Bez uszczerbku dla art. 7 dyrektywy 2010/31/UE, państwa członkowskie dopilnowują, aby od dnia 1 stycznia 2014 r. 3 % całkowitej powierzchni pomieszczeń będących własnością instytucji publicznych było poddawane co roku renowacji w celu spełnienia co najmniej wymagań minimalnych dotyczących charakterystyki energetycznej ustalonych przez zainteresowane państwo członkowskie w zastosowaniu art. 4 dyrektywy 2010/31/UE. Współczynnik 3 % oblicza się w oparciu o całkowitą powierzchnię pomieszczeń w budynkach o całkowitej powierzchni użytkowej wynoszącej ponad 250 m² stanowiących własność instytucji publicznych zainteresowanego państwa członkowskiego, które na dzień 1 stycznia każdego roku, nie spełniają krajowych wymagań minimalnych dotyczących charakterystyki energetycznej ustalonych w zastosowaniu art. 4 dyrektywy 2010/31/UE.</p>	<p>1. Bez uszczerbku dla art. 7 dyrektywy 2010/31/UE, państwa członkowskie dopilnowują, aby od dnia 1 stycznia 2014 r. 3 % całkowitej powierzchni pomieszczeń będących własnością instytucji publicznych były były poddawane co roku renowacji w celu spełnienia co najmniej wymagań minimalnych dotyczących charakterystyki energetycznej ustalonych przez zainteresowane państwo członkowskie w zastosowaniu art. 4 dyrektywy 2010/31/UE. Współczynnik 3 % oblicza się w oparciu o całkowitą powierzchnię <u>Stosuje się to do pomieszczeń w budynkach o całkowitej powierzchni użytkowej wynoszącej ponad 250 m² stanowiących własność instytucji publicznych zainteresowanego państwa członkowskiego, które na dzień 1 stycznia każdego roku, nie spełniają krajowych wymagań minimalnych dotyczących charakterystyki energetycznej ustalonych w zastosowaniu art. 4 dyrektywy 2010/31/UE. <u>Przy zamawianych usługach i materiałach należy stosować zasadę efektywności kosztów.</u></u></p>
<p>2. Państwa członkowskie mogą zezwolić swoim instytucjom publicznym na zaliczenie w poczet ich rocznego wskaźnika renowacji nadwyżki powierzchni pomieszczeń w budynkach poddanej renowacji w danym roku, tak jakby poddano ją renowacji w dowolnym z dwóch poprzednich lub następnych lat.</p>	<p><u>2. Na mocy artykułu 4 ust. 2 dyrektywy 2010/31/UE w sprawie charakterystyki energetycznej budynków państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o nieokreślanu lub niestosowaniu wymagań, o których mowa w ust. 1, w odniesieniu do budynków urzędowo chronionych jako część wyznaczonego środowiska lub z powodu ich szczególnych wartości architektonicznych lub historycznych, o ile zgodność ze szczególnymi wymaganiami dotyczącymi charakterystyki energetycznej zmieniłaby w sposób niedopuszczalny ich charakter lub wygląd.</u></p>
<p>3. Do celów ust. 1, do dnia 1 stycznia 2014 r. państwa członkowskie sporządzają i udostępniają publicznie wykaz budynków stanowiących własność ich instytucji publicznych, wskazujący:</p>	<p><u>2. Państwa członkowskie mogą zezwolić swoim instytucjom publicznym na zaliczenie w poczet ich rocznego wskaźnika renowacji nadwyżki powierzchni pomieszczeń w budynkach poddanej renowacji w danym roku, tak jakby poddano ją renowacji w dowolnym z dwóch poprzednich lub następnych lat.</u></p>
<p>a) powierzchnię pomieszczeń w m², oraz</p>	<p>3. Do celów ust. 1, do dnia 1 stycznia 2014 r. państwa członkowskie <u>i władze lokalne i regionalne</u> sporządzają i udostępniają publicznie wykaz budynków stanowiących własność ich instytucji publicznych, wskazujący:</p>
<p>a) powierzchnię pomieszczeń w m², oraz</p>	<p>a) powierzchnię pomieszczeń w m², oraz</p>

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>b) charakterystykę energetyczną każdego budynku.</p> <p>4. Państwa członkowskie zachęcają instytucje publiczne do:</p> <p>a) przyjęcia planu na rzecz efektywności energetycznej, samodzielnego lub w ramach szerzej zakrojonego planu dotyczącego klimatu bądź środowiska, zawierającego konkretne cele w zakresie oszczędności energii, co ma na celu systematyczną poprawę efektywności energetycznej instytucji;</p> <p>b) wprowadzenia systemu zarządzania energią w ramach wdrażania ich planu.</p>	<p>b) charakterystykę energetyczną każdego budynku.</p> <p>4. Państwa członkowskie zachęcają <u>wzywają</u> instytucje publiczne do:</p> <p>a) przyjęcia planu na rzecz efektywności energetycznej, samodzielnego lub w ramach szerzej zakrojonego planu dotyczącego klimatu bądź środowiska, zawierającego konkretne cele w zakresie oszczędności energii, co ma na celu systematyczną poprawę efektywności energetycznej instytucji;</p> <p>b) wprowadzenia systemu zarządzania energią w ramach wdrażania ich planu;</p> <p><u>c) wprowadzenia systemu rozliczania zużycia energii w sektorze publicznym, najlepiej zgodnie z międzynarodową normą ISO 50001;</u></p> <p><u>d) wprowadzenia systemu stałych testów właściwego wykorzystania umów o poprawę efektywności energetycznej jako modelu usług w zakresie energetyki, aby ułatwić ograniczenie zużycia energii w budynkach publicznych oraz w instalacjach gminnych, takich jak oświetlenie uliczne i stacje uzdatniania wody;</u></p> <p><u>e) udzielenia instytucjom publicznym szczebla lokalnego, regionalnego i krajowego wsparcia finansowego i innego, niezbędnego do realizacji krajowych planów efektywności energetycznej, o których mowa w art. 3;</u></p> <p><u>f) uwrażliwiania użytkowników tych budynków na kwestie oszczędnego zużycia energii, a zarządców budynków – na kwestie właściwego gospodarowania tym dziedzictwem i jego utrzymania.</u></p>

Uzasadnienie

W obecnej sytuacji Unia Europejska zdoła osiągnąć jedynie połowę swoich celów w zakresie efektywności energetycznej. Należy wzmocnić jej działania, w szczególności poprzez ustalenie wiążących celów. W braku wiążących celów krajowych konieczne jest wspieranie celów sektorowych, zwłaszcza w budownictwie, które stanowi największe źródło potencjalnych oszczędności energii.

Następujące elementy sprawiają, że popieramy dyrektywę:

- 1) Unia Europejska wdrożyła mechanizmy finansowe (ELENA, JESSICA ...) i fundusze na rzecz efektywności energetycznej (EFEE ...), ramy finansowe 2014–2020, które jak dotąd przewidują przeznaczanie znacznego odsetka funduszy strukturalnych na efektywność energetyczną. Istnieją też inne narzędzia finansowe, takie jak umowy o poprawę efektywności energetycznej, partnerstwa publiczno-prywatne oraz krajowe lub regionalne fundusze na rzecz efektywności energetycznej, które wspierają prace w zakresie efektywności energetycznej w czasach, gdy środki publiczne są ograniczone.
- 2) Istnieją mniej kosztowne rozwiązania, zapewniające szybsze zyski z inwestycji, takie jak przeglądy systemów ogrzewania i chłodzenia, systemy regulacji termicznej budynków, które umożliwiają stopniową inwestycję.
- 3) Dyrektywa w sprawie charakterystyki energetycznej budynków uwzględnia różnorodność budynków; z jej przepisów wyłączone są niektóre typy budynków (budynki historyczne, tymczasowe czy hangary itp.). Dyrektywa uwzględnia również różnice klimatyczne między państwami Północy i państwami Południa.
- 4) Efektywność energetyczna w sektorze budownictwa wspiera także zatrudnienie lokalne, które nie podlega delokalizacji: remont czterech mieszkań pod kątem oszczędności energetycznych tworzy równowartość zatrudnienia jednej osoby.
- 5) Państwa członkowskie przyjęły właśnie plan działania w zakresie kształcenia rzemieślników związany z wdrożeniem dyrektywy w sprawie charakterystyki energetycznej budynków.

Niemniej jednak wniosek dotyczący dyrektywy można ulepszyć, biorąc pod uwagę, co następuje:

- 1) Wydaje się, że należy przypomnieć, iż dyrektywa 2010/31 w sprawie charakterystyki energetycznej budynków pozostawia państwom członkowskim swobodę decyzji co do tego, czy poddać renowacji budynki chronione jako część wyznaczonego środowiska.
- 2) Należy oprzeć się na europejskich standardach zarządzania energią i rozliczania zużycia energii.
- 3) Trzeba ułatwiać i zwiększać dostęp do umów o poprawie efektywności energetycznej.
- 4) Państwa członkowskie powinny wspierać regiony i samorządy lokalne, proponując im pomoc finansową lub pomoc innego rodzaju.
- 5) Ponadto wydaje się, że rozsądne byłoby zachęcanie władz publicznych do wdrażania narzędzi szkolenia i podnoszenia świadomości w zakresie właściwego zarządzania budynkami i ich utrzymania oraz oszczędnego zużycia energii przez użytkowników budynków.

Postulaty te mają istotne znaczenie dla osiągnięcia celu dotyczącego efektywności energetycznej.

Poprawka 6

Artykuł 5

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Dokonywanie zakupów przez instytucje publiczne</p> <p>Państwa członkowskie dopilnowują, aby instytucje publiczne nabywały jedynie produkty, usługi i budynki o wysokiej charakterystyce energetycznej zgodnie z treścią załącznika III.</p>	<p>Dokonywanie zakupów przez instytucje publiczne</p> <p><u>Bez uszczerbku dla dyrektywy 2004/18/WE, państwa członkowskie dopilnowują, aby zachęcają dopilnowują, aby instytucje publiczne nabywały jedynie produkty, usługi i budynki o wysokiej – najwyższej charakterystyce energetycznej zgodnie z treścią załącznika III.</u></p> <p><u>Państwa członkowskie zachęcają do rozwoju i rozpowszechniania usług energetycznych w rozumieniu art. 2. W tym kontekście instytucje publiczne oceniają – w stosownych przypadkach – możliwość zawarcia długookresowych umów o poprawę efektywności energetycznej zgodnie z przepisami art. 14 lit. b).</u></p>

Uzasadnienie

Wymóg stawiany przed władzami publicznymi, by nabywały tylko produkty, usługi i budynki o wysokiej efektywności energetycznej nasuwa pewne wątpliwości co do zasadności wysiłków UE na rzecz wykorzystywania zamówień publicznych do realizacji strategicznych celów. Decyzja dotycząca uwzględniania kryteriów wydajności energetycznej w zamówieniach publicznych powinna pozostać w gestii organów samorządowych, zaś wszelkie związane z nią wymagania UE powinny być brane pod uwagę na zasadzie dobrowolności.

Ze względu na pewność prawa oraz integralność rynku wewnętrznego dyrektywa ta musi być zgodna z istniejącym ustawodawstwem w zakresie zamówień publicznych. W tym kontekście należy podkreślić fakt, iż państwa członkowskie ponoszą bezpośrednią odpowiedzialność za ukierunkowanie zamówień publicznych zgodnie z celami efektywności energetycznej, których nie można osiągnąć w inny sposób. Wskazane wydaje się także zaapelowanie, tak jak to uczyniono w projekcie sprawozdania Parlamentu Europejskiego, nie tylko o wysokie, lecz najwyższe normy efektywności energetycznej.

W kwestii usług o wysokiej charakterystyce energetycznej w kontekście wydatków publicznych sformułowanie zastosowane we wniosku dotyczącym dyrektywy sprawia, iż proponowane rozwiązanie odnosi się wyłącznie do usług świadczonych z wykorzystaniem produktów o wysokiej charakterystyce energetycznej. Tymczasem powinno się ono raczej odnosić do usług w szerszym znaczeniu, w tym usług w zakresie efektywności energetycznej w rozumieniu art. 2.

Poprawka 7

Artykuł 6 ust. 9

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>9. W ramach alternatywy w stosunku do ust. 1 państwa członkowskie mogą zdecydować się na podjęcie innych środków w celu uzyskania oszczędności energii wśród odbiorców końcowych. Roczna ilość energii oszczędzonej dzięki temu podejściu jest równa ilości oszczędzonej energii wskazanej w ust. 1. Państwa członkowskie, które wybrały niniejszy wariant, powiadamiają Komisję, najpóźniej do dnia 1 stycznia 2013 r., o alternatywnych środkach, które planują przyjąć, opisując między innymi zasady dotyczące nakładania kar, o których mowa w art. 9, oraz wykazując w jaki sposób zamierzają uzyskać wymagane oszczędności energii. Komisja może odrzucić te środki lub zasugerować zmiany w terminie 3 miesięcy od powiadomienia. W takich przypadkach alternatywne podejście nie jest stosowane przez zainteresowane państwo członkowskie do czasu, gdy Komisja wyraźnie uzna ponownie przedłożony lub zmieniony projekt przedmiotowych środków.</p>	<p>9. W ramach alternatywy w stosunku do ust. 1 państwa członkowskie mogą zdecydować się na podjęcie innych środków w celu uzyskania oszczędności energii wśród odbiorców końcowych. Roczna ilość energii oszczędzonej dzięki temu podejściu jest równa ilości oszczędzonej energii wskazanej w ust. 1. Państwa członkowskie, które wybrały niniejszy wariant, powiadamiają Komisję, najpóźniej do dnia 1 stycznia 2013 r., o alternatywnych środkach, które planują przyjąć, opisując między innymi zasady dotyczące nakładania kar, o których mowa w art. 9, oraz wykazując w jaki sposób zamierzają uzyskać wymagane oszczędności energii. Komisja może odrzucić te środki lub zasugerować zmiany w terminie 3 miesięcy od powiadomienia. W takich przypadkach alternatywne podejście nie jest stosowane przez zainteresowane państwo członkowskie do czasu, gdy Komisja wyraźnie uzna ponownie przedłożony lub zmieniony projekt przedmiotowych środków.</p> <p><u>W ramach alternatywy w stosunku do ust. 1, państwa członkowskie mogą zezwolić stronom zobowiązanym, by wypełniły swoje zobowiązania częściowo, dokonując wpłaty dodatkowych kwot do systemów finansowania służących wspieraniu inwestycji publicznych związanych z efektywnością energetyczną. Orientacyjnie zaleca się, by państwa członkowskie zezwalały stronom zobowiązanym na wypełnienie od 25 % do 50 % ich zobowiązań rocznego poprzez dokonanie wpłaty do systemów finansowania. Dokonuje się tego poprzez wpłacenie do systemu finansowania kwoty równej szacunkowym kosztom inwestycji umożliwiających wypełnienie odpowiedniej części ich zobowiązań. Ogólnie rzecz biorąc, państwa członkowskie powinny się upewnić, że systemy te służą finansowaniu inwestycji publicznych przede wszystkim w dziedzinie efektywności energetycznej.</u></p>

Uzasadnienie

Proponuje się państwom członkowskim przyjęcie innych środków, by uzyskać oszczędność energii. Można się obawiać, że jeśli państwom członkowskim nie uda się włączyć do tych działań sektora prywatnego, środki te zostaną wdrożone jedynie przy użyciu funduszy publicznych, a co za tym idzie, to właśnie obywatele poniosą skutki tych działań. W celu uniknięcia wszelkich niejasności Komitet stanowczo zaleca skreślenie tego ustępu.

Można rozważyć środek alternatywny, który umożliwi zasilanie narzędzi finansowych przeznaczonych na działania w zakresie efektywności energetycznej. Chodzi o środek zaproponowany przez Parlament Europejski w projekcie sprawozdania na temat dyrektywy dotyczącej efektywności energetycznej.

Poprawka 8

Artykuł 6 ust. 10

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>10. W stosownych przypadkach Komisja ustanawia w drodze aktu delegowanego zgodnie z art. 18 system wzajemnego uznawania oszczędności energii osiągniętych w ramach krajowych systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej. System tego rodzaju umożliwi stronom zobowiązanym zaliczenie oszczędności energii osiągniętych i certyfikowanych w danym państwie członkowskim w poczet ich zobowiązań w innym państwie członkowskim.</p>	<p>10. W stosownych przypadkach Komisja ustanawia w drodze aktu delegowanego zgodnie z art. 18 system wzajemnego uznawania oszczędności energii osiągniętych w ramach krajowych systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej. System tego rodzaju umożliwi stronom zobowiązanym zaliczenie oszczędności energii osiągniętych i certyfikowanych w danym państwie członkowskim w poczet ich zobowiązań w innym państwie członkowskim.</p>

Uzasadnienie

System wzajemnego uznawania oszczędności energii, umożliwiający stronom zobowiązanym zaliczenie oszczędności energii osiągniętych w danym państwie członkowskim w poczet ich zobowiązań w innym państwie członkowskim, może mieć potencjalnie bardzo szkodliwy wpływ na lokalne zatrudnienie w tychże państwach członkowskich. W celu uniknięcia wszelkich tego rodzaju konsekwencji Komitet stanowczo zaleca skreślenie tego ustępu.

Poprawka 9

Artykuł 8 ust. 1

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby końcowym odbiorcom energii elektrycznej, gazu ziemnego, centralnego ogrzewania lub chłodzenia oraz ciepłej wody użytkowej zapewniono możliwość korzystania z indywidualnych liczników, które dokonują dokładnych pomiarów i umożliwiają odczytanie swojego rzeczywistego zużycia energii, a także informują o rzeczywistym czasie korzystania z energii, zgodnie z załącznikiem VI.</p> <p>W przypadku gdy państwa członkowskie wdrażają rozpowszechnianie inteligentnych liczników przewidziane w dyrektywach 2009/72/WE i 2009/73/WE dotyczących rynków energii elektrycznej i gazu ziemnego, dopilnowują one, aby cele w zakresie efektywności energetycznej oraz korzyści osiągnięte przez odbiorców końcowych były w pełni uwzględniane przy ustalaniu minimalnych funkcji liczników oraz zobowiązań nakładanych na uczestników rynku.</p> <p>W przypadku energii elektrycznej i na wniosek odbiorcy końcowego operatorzy liczników dopilnowują, aby licznik był w stanie dokonać rozliczeń z uwzględnieniem energii elektrycznej wytwarzanej w pomieszczeniach odbiorcy końcowego i wysyłanej do sieci. Państwa członkowskie gwarantują, że jeżeli odbiorcy końcowi zwrócą się z takim wnioskiem, dane pomiarowe dotyczące ich produkcji lub zużycia energii w czasie rzeczywistym będą udostępniane stronie trzeciej działającej w imieniu odbiorcy końcowego.</p> <p>W przypadku ogrzewania i chłodzenia, gdy są one dostarczane do budynku z sieci lokalnego ogrzewania, na wejściu do budynku instaluje się ciepłomierz. W budynkach wielorodzinnych instaluje się także indywidualne liczniki zużycia ciepła w celu dokonania pomiaru zużycia ciepła lub chłodzenia w każdym mieszkaniu. W przypadku gdy zastosowanie indywidualnych liczników zużycia ciepła nie jest technicznie wykonalne, w celu dokonania pomiarów zużycia ciepła na każdym kaloryferze stosuje się indywidualne podzielniki kosztów ciepła zgodnie ze specyfikacjami w załączniku VI (pkt 1.2).</p> <p>Państwa członkowskie wprowadzają zasady dotyczące podziału kosztów związanych ze zużyciem ciepła w budynkach wielorodzinnych, do których dostarczane jest centralne ogrzewanie lub chłodzenie. Zasady takie powinny obejmować wytyczne w sprawie współczynników korekcyjnych, tak by odzwierciedlić parametry budynku, np. przenoszenie ciepła pomiędzy mieszkaniami.</p>	<p>1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby <u>w przypadkach, gdy jest to wykonalne technicznie i racjonalne pod względem kosztów</u> – końcowym odbiorcom energii elektrycznej <u>i paliw, gazu ziemnego, jak również</u> centralnego ogrzewania lub chłodzenia oraz ciepłej wody użytkowej zapewniono możliwość korzystania z indywidualnych liczników, które dokonują dokładnych pomiarów i umożliwiają odczytanie swojego rzeczywistego zużycia energii, a także informują o rzeczywistym czasie korzystania z energii, zgodnie z załącznikiem VI.</p> <p>W przypadku gdy państwa członkowskie wdrażają rozpowszechnianie inteligentnych liczników przewidziane w dyrektywach 2009/72/WE i 2009/73/WE dotyczących rynków energii elektrycznej i gazu ziemnego, dopilnowują one, aby cele w zakresie efektywności energetycznej oraz korzyści osiągnięte przez odbiorców końcowych były w pełni uwzględniane przy ustalaniu minimalnych funkcji liczników oraz zobowiązań nakładanych na uczestników rynku.</p> <p><u>Państwa członkowskie upewniają się, że wdrożone zostały systemy liczników umożliwiające użytkownikowi końcowemu zarządzanie własnymi opłatami oraz zmniejszanie własnego zużycia, jak również dbają o to, by użytkownik końcowy nie ponosił kosztów instalacji takich systemów.</u></p> <p>W przypadku energii elektrycznej i na wniosek odbiorcy końcowego operatorzy liczników dopilnowują, aby licznik był w stanie dokonać rozliczeń z uwzględnieniem energii elektrycznej wytwarzanej w pomieszczeniach odbiorcy końcowego i wysyłanej do sieci. Państwa członkowskie gwarantują, że jeżeli odbiorcy końcowi zwrócą się z takim wnioskiem, dane pomiarowe dotyczące ich produkcji lub zużycia energii w czasie rzeczywistym będą udostępniane stronie trzeciej działającej w imieniu odbiorcy końcowego.</p> <p>W przypadku ogrzewania i chłodzenia, gdy są one dostarczane do budynku z sieci lokalnego ogrzewania, na wejściu do budynku instaluje się ciepłomierz. W budynkach wielorodzinnych instaluje się także indywidualne liczniki zużycia ciepła w celu dokonania pomiaru zużycia ciepła lub chłodzenia w każdym mieszkaniu. W przypadku gdy zastosowanie indywidualnych liczników zużycia ciepła nie jest technicznie wykonalne, w celu dokonania pomiarów zużycia ciepła na każdym kaloryferze stosuje się indywidualne podzielniki kosztów ciepła zgodnie ze specyfikacjami w załączniku VI (pkt 1.2).</p> <p>Państwa członkowskie wprowadzają zasady dotyczące podziału kosztów związanych ze zużyciem ciepła w budynkach wielorodzinnych, do których dostarczane jest centralne ogrzewanie lub chłodzenie. Zasady takie powinny obejmować wytyczne w sprawie współczynników korekcyjnych, tak by odzwierciedlić parametry budynku, np. przenoszenie ciepła pomiędzy mieszkaniami.</p>

Uzasadnienie

Ze względu na zasadę pomocniczości (którą podkreśla w opinii sprawozdawca), państwa członkowskie muszą zachować pewien margines swobody w zakresie wdrażania dyrektywy, jako że właściwości konstrukcyjne budynków mogą wpływać na zużycie ciepła przez użytkowników końcowych.

Podobnie, aby zapewnić skuteczność środków przewidzianych we wniosku, należy wziąć pod uwagę całkowite koszty ekonomiczne i środowiskowe ich wdrożenia. Obejmują one także koszty konserwacji, zarządzania i wymiany.

Z jednej strony proponuje się, by inteligentne liczniki obejmowały całą gamę paliw. Z drugiej jednak, zgodnie z uwagami ogólnymi, rozsądne wydaje się nadmienić tutaj, że użytkownicy końcowi powinni móc zarządzać swoimi opłatami i zmniejszać w ten sposób swoje zużycie energii. Należy zaznaczyć, że za instalację takich systemów nie powinien płacić użytkownik końcowy.

Poprawka 10

Artykuł 8 ust. 3

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
3. Informacje pochodzące z opomiarowania i rozliczeń indywidualnego zużycia energii, jak również inne informacje wymienione w ust. 1, 2 i 3 oraz w załączniku VI, są przekazywane odbiorcom końcowym nieodpłatnie.	3. Informacje pochodzące z opomiarowania i rozliczeń indywidualnego zużycia energii, jak również inne informacje wymienione w ust. 1, 2 i 3 oraz w załączniku VI, są przekazywane <u>nieodpłatnie</u> odbiorcom końcowym <u>lub stronom trzecim działającym w ich imieniu</u> . Państwa członkowskie <u>dopilnowują, aby była zapewniona ochrona danych osobowych wobec dostawców energii</u> .

Uzasadnienie

Aby uniknąć nieporozumień, wskazane jest jasne sformułowanie, że do danych osobowych mogą mieć dostęp tylko strony działające w imieniu odbiorców końcowych. Zmiany w sposobach opomiarowania i rozliczeń zmierzające do wprowadzenia systemu inteligentnego pomiaru pociągają za sobą pojawienie się cyfrowych danych osobowych. Należy chronić te informacje w celu zachowania poufności i ochrony danych odbiorcy końcowego dotyczących zużycia.

Poprawka 11

Artykuł 8 ust. 4 – nowy ustęp

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
	<u>4. Państwa członkowskie, w ścisłej współpracy z samorządami i podmiotami lokalnymi i regionalnymi, dopilnowują, aby zostały wprowadzone plany na rzecz doradztwa i podniesienia poziomu świadomości wśród obywateli. Celem tych planów jest ukształtowanie nowej „kultury w dziedzinie energii”, w ramach której obywatele mogliby odgrywać czynną rolę w podejmowaniu decyzji dotyczących zużycia energii.</u>

Uzasadnienie

W dyrektywie nie zostały podkreślone korzyści, jakie mogą przynieść indywidualne działania poszczególnych obywateli. W ramach stosowania środków w zakresie efektywności energetycznej nie należy zapominać o jednostkach. Podniesienie poziomu świadomości obywateli stanowi szansę na osiągnięcie celu na 2020 r., której nie należy zaprzepaścić.

Poprawka 12

Artykuł 10 ust. 1

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
1. Do dnia 1 stycznia 2014 r. państwa członkowskie ustanawiają krajowy plan w zakresie ogrzewania i chłodzenia w celu rozwijania potencjału zastosowania wysokosprawnej kogeneracji oraz efektywnych systemów lokalnego ogrzewania i chłodzenia, zawierający informacje określone w załączniku VII, i zawiadamiają o nim Komisję. Plany są aktualizowane oraz zgłaszane Komisji co pięć lat.	1. Do dnia 1 stycznia 2014 r. państwa członkowskie ustanawiają krajowy plan w zakresie ogrzewania i chłodzenia, <u>w porozumieniu z władzami lokalnymi i regionalnymi</u> , w celu rozwijania potencjału zastosowania wysokosprawnej kogeneracji oraz efektywnych systemów lokalnego ogrzewania i chłodzenia, zawierający informacje określone w załączniku VII, i zawiadamiają o nim Komisję. Plany są aktualizowane oraz zgłaszane Komisji co pięć lat.
Państwa członkowskie dopilnowują, za pomocą swoich ram regulacyjnych, aby krajowe plany w zakresie ogrzewania i chłodzenia były uwzględniane w lokalnych i regionalnych planach rozwoju, w tym w planach zagospodarowania przestrzennego miast i wsi, a także spełniały kryteria projektowania przedstawione w załączniku VII.	Państwa członkowskie dopilnowują, za pomocą swoich ram regulacyjnych, aby krajowe plany w zakresie ogrzewania i chłodzenia były uwzględniane w lokalnych i regionalnych planach rozwoju, w tym w planach zagospodarowania przestrzennego miast i wsi, a także spełniały kryteria projektowania przedstawione w załączniku VII.

Uzasadnienie

Ważne jest przeprowadzanie konsultacji z władzami lokalnymi i regionalnymi w sprawie sporządzania i realizacji planów w zakresie ogrzewania i chłodzenia dla danego obszaru.

Poprawka 13

Artykuł 10 ust. 4

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>4. Państwa członkowskie mogą określić warunki wyłączenia z przepisów ust. 3, gdy:</p> <p>a) warunki progowe związane z dostępnością obciążenia cieplnego, określone w pkt 1 załącznika VIII, nie zostały spełnione;</p> <p>b) wymóg określony w ust. 3 lit. b), związany z lokalizacją instalacji, nie może być spełniony w związku z potrzebą zlokalizowania instalacji w pobliżu składowiska geologicznego dopuszczonego na podstawie dyrektywy 2009/31/WE; lub</p> <p>c) analiza kosztów i korzyści wykazuje, że koszty przewyższają korzyści w porównaniu z pełnymi kosztami cyklu użytkowania, w tym inwestycji w infrastrukturę, związanymi z dostarczaniem takiej samej ilości energii elektrycznej i ciepła przy uwzględnieniu oddzielnego ogrzewania lub chłodzenia.</p> <p>Państwa członkowskie zgłaszają Komisji wspomniane warunki do dnia 1 stycznia 2014 r. Komisja może odrzucić te warunki lub zasugerować zmiany w terminie 6 miesięcy od powiadomienia. W takich przypadkach warunki zwolnienia nie są stosowane przez zainteresowane państwo członkowskie do czasu, gdy Komisja wyraźnie uzna ponownie przedłożone lub zmienione warunki.</p>	<p>4. Państwa członkowskie mogą określić warunki wyłączenia z przepisów ust. 3, gdy:</p> <p>a) warunki progowe związane z dostępnością obciążenia cieplnego, określone w pkt 1 załącznika VIII, nie zostały spełnione;</p> <p>b) wymóg określony w ust. 3 lit. b), związany z lokalizacją instalacji, nie może być spełniony w związku z potrzebą zlokalizowania instalacji w pobliżu składowiska geologicznego dopuszczonego na podstawie dyrektywy 2009/31/WE; lub</p> <p>c) analiza kosztów i korzyści wykazuje, że koszty przewyższają korzyści w porównaniu z pełnymi kosztami cyklu użytkowania, w tym inwestycji w infrastrukturę, związanymi z dostarczaniem takiej samej ilości energii elektrycznej i ciepła przy uwzględnieniu oddzielnego ogrzewania lub chłodzenia;</p> <p>d) <u>ze względów ogólnogospodarczych i dla zapewnienia stabilności sieci państwa członkowskie zezwala na objęcie wyłączeniem wysokosprawnych elektrowni gazowych lub węglowych.</u></p> <p>Państwa członkowskie zgłaszają Komisji wspomniane warunki do dnia 1 stycznia 2014 r. Komisja może odrzucić te warunki lub zasugerować zmiany w terminie 6 miesięcy od powiadomienia. W takich przypadkach warunki zwolnienia nie są stosowane przez zainteresowane państwo członkowskie do czasu, gdy Komisja wyraźnie uzna ponownie przedłożone lub zmienione warunki.</p>

Uzasadnienie

Oprócz stosowania wysokosprawnej kogeneracji państwa członkowskie muszą mieć możliwość dopuszczenia na równych prawach wysokosprawnych nowych elektrowni gazowych i węglowych, ze względów ogólnogospodarczych i dla zapewnienia stabilności sieci. Nie wystarczy w tym celu przewidziane w dyrektywie wyłączenie z przepisów, uzależnione od zastrzeżeń Komisji do kontroli. Ocena korzyści, jakie przyniesie gospodarce dana instalacja, oraz stopnia, w jakim przyczyni się ona do zapewnienia stabilności sieci, musi nadal pozostać w gestii państw członkowskich.

Poprawka 14

Artykuł 19 ust. 4

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Komisja dokonuje oceny rocznych sprawozdań i sprawozdań uzupełniających, a także szacuje zakres, w jakim państwa członkowskie poczyniły postępy w kierunku osiągnięcia krajowych celów w zakresie efektywności energetycznej wymaganych na podstawie art. 3 ust. 1, a także w kierunku wdrożenia niniejszej dyrektywy. Komisja przesyła swoją ocenę do Parlamentu Europejskiego i Rady. W oparciu o swoją ocenę sprawozdań Komisja może wystosować zalecenia skierowane do państw członkowskich.</p>	<p>Komisja dokonuje oceny rocznych sprawozdań i sprawozdań uzupełniających, a także szacuje zakres, w jakim państwa członkowskie poczyniły postępy w kierunku osiągnięcia krajowych celów w zakresie efektywności energetycznej wymaganych na podstawie art. 3 ust. 1, a także w kierunku wdrożenia niniejszej dyrektywy. Komisja przesyła swoją ocenę do Parlamentu Europejskiego i Rady. W oparciu o swoją ocenę sprawozdań Komisja może wystosować zalecenia skierowane do państw członkowskich. <u>Jeśli chodzi o roczne sprawozdania i sprawozdania uzupełniające, to państwa członkowskie powinny wprowadzić mechanizmy ułatwiające dostęp samorządów lokalnych i regionalnych do informacji, której potrzebują w celu ich opracowania.</u></p>

Uzasadnienie

W punkcie 13 części I „Zalecenia polityczne” Komitet Regionów podkreśla zasadniczą rolę podmiotów lokalnych i regionalnych w procesie wdrażania programów w zakresie efektywności energetycznej. W związku z tym proponuje się zwiększenie stopnia owego zaangażowania poprzez szereg środków; między innymi podkreśla się w punkcie 13 podpunkcie d) niniejszej opinii, że władze lokalne i regionalne powinny uruchomić systemy monitorowania i rozliczania zużycia energii i emisji gazów cieplarnianych w celu podejmowania trafniejszych decyzji politycznych. Aby wprowadzić owe systemy monitorowania i rozliczania, które będą następnie stanowić podstawę opracowania, we współpracy z państwami członkowskimi, rocznych sprawozdań i sprawozdań uzupełniających, i które na koniec będą poddane ocenie Komisji, za niezbędne uznaje się zapewnienie środków, które umożliwiłyby uzyskanie pełniejszej informacji niż ta będąca w posiadaniu podmiotów działających na rynku energii.

Poprawka 15

Artykuł 19 ust. 8–9

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>8. Do dnia 30 czerwca 2018 r. Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie wdrożenia art. 6. W następstwie wspomnianego sprawozdania należy zaproponować, w stosownych przypadkach, wniosek ustawodawczy w odniesieniu do co najmniej jednego z poniższych celów:</p> <p>a) zmiany współczynnika oszczędności określonego w art. 6 ust. 1;</p> <p>b) ustanowienia dodatkowych wspólnych wymogów, w szczególności w zakresie kwestii, o których mowa w art. 6 ust. 5;</p> <p>9. Do dnia 30 czerwca 2018 r. Komisja dokonuje oceny postępów dokonanych przez państwa członkowskie w usuwaniu barier regulacyjnych i pozaregulacyjnych, o których mowa w art. 15 ust. 1.; w stosownych przypadkach po dokonaniu tej oceny Komisja przedstawi wniosek ustawodawczy.</p>	<p>8. Do dnia 30 czerwca 2018 2016 r. Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie wdrożenia art. 6. W następstwie wspomnianego sprawozdania należy zaproponować, w stosownych przypadkach, wniosek ustawodawczy w odniesieniu do co najmniej jednego z poniższych celów:</p> <p>a) zmiany współczynnika oszczędności określonego w art. 6 ust. 1;</p> <p>b) ustanowienia dodatkowych wspólnych wymogów, w szczególności w zakresie kwestii, o których mowa w art. 6 ust. 5;</p> <p>9. Do dnia 30 czerwca 2018 2014 r. Komisja dokonuje oceny postępów dokonanych przez państwa członkowskie w usuwaniu barier regulacyjnych i pozaregulacyjnych, o których mowa w art. 15 ust. 1.; w stosownych przypadkach po dokonaniu tej oceny Komisja przedstawi wniosek ustawodawczy.</p>

Uzasadnienie

Wymienione terminy śródkresowe wydają się nieodpowiednie. Terminy wypadające w 2018 r. wydają się zbyt bliskie terminu wypadającego w 2020 r., aby było możliwe przeprowadzenie znaczących działań. Dlatego też Komitet zaleca przybliżenie tych terminów: do 2016 r. w przypadku przekazania sprawozdania w sprawie wdrożenia systemów zobowiązujących do efektywności energetycznej i do 2014 r. w przypadku oceny postępów dokonanych przez państwa członkowskie w usuwaniu barier regulacyjnych i pozaregulacyjnych.

Poprawka 16

Nowy artykuł – artykuł 15

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
	<p><u>1. Państwa członkowskie, w koordynacji z władzami i podmiotami lokalnymi i regionalnymi, podejmują wszelkie działania niezbędne do tego, by zapewnić szkolenie specjalistów z sektora efektywności energetycznej. W związku z tym zapewniają odpowiednią ofertę ustawicznego szkolenia zawodowego dostępną dla wszystkich specjalistów już aktywnych zawodowo. Dopilnowują też, aby programy szkolenia przyszłych specjalistów poddawano przeglądowi i regularnie dostosowywano. Państwa członkowskie, w koordynacji z władzami i podmiotami lokalnymi i regionalnymi, dbają także o to, by istniała dostępna dla wszystkich oferta szkoleń oraz taka liczba miejsc dla uczestników, aby możliwe było szkolenie odpowiedniej liczby ekspertów uprawnionych do wystawiania świadectw charakterystyki energetycznej oraz dokonywania przeglądu systemów technicznych.</u></p>

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
	<p><u>2. Państwa członkowskie, w koordynacji z władzami i podmiotami lokalnymi i regionalnymi, składają sprawozdania z podjętych inicjatyw i uzyskanych wyników w dziedzinie szkolenia, jak również z nowych środków, które w razie konieczności zamierzają przedsięwziąć. Państwa członkowskie, we współpracy ze władzami krajowymi oraz podmiotami lokalnymi i regionalnymi, przeprowadzają analizę potrzeb w zakresie szkolenia.</u></p>

Uzasadnienie

Szkolenie ekspertów i specjalistów z sektorów związanych z kwestią efektywności energetycznej jest niezbędne do tego, aby osiągnąć cele dotyczące wprowadzenia środków w zakresie efektywności energetycznej oraz aby zapewnić jakość i skuteczność podejmowanych działań. Władze lokalne i regionalne są niezbędne do tego, aby zapewnić rozwijanie i wdrażanie przedmiotowych szkoleń.

Poprawka 17

Załącznik III

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Wymagania w zakresie efektywności energetycznej w odniesieniu do zakupu produktów, usług i budynków przez instytucje publiczne</p> <p>Institucje publiczne dokonujące zakupu produktów, usług lub budynków postępują zgodnie z następującymi zasadami:</p> <p>a) w przypadku, gdy produkt jest objęty aktem delegowanym przyjętym na podstawie dyrektywy 2010/30/UE lub dyrektywy Komisji wykonującej dyrektywę 92/75/EWG, nabywają jedynie takie produkty, które spełniają kryterium zaliczenia do najwyższej klasy efektywności energetycznej, uwzględniając jednocześnie opłacalność, ekonomiczne kryteria wykonalności i technicznej przydatności oraz odpowiedni poziom konkurencji;</p> <p>b) w przypadku gdy produkt nieobjęty lit. a) wchodzi w zakres środka wykonawczego przyjętego na podstawie dyrektywy 2009/125/WE po wejściu w życie niniejszej dyrektywy, nabywają jedynie takie produkty, które spełniają wymogi poziomów referencyjnych określonych w ramach przedmiotowego środka wykonawczego;</p> <p>c) nabywają produkty wyposażenia biurowego objęte decyzją Rady [2006/1005/WE], które spełniają wymogi efektywności energetycznej co najmniej odpowiadające wymienionym w załączniku C umowy dołączonej do tej decyzji;</p> <p>d) nabywają jedynie opony spełniające kryterium posiadania najwyższej klasy efektywności paliwowej zgodnie z definicją podaną w rozporządzeniu (WE) nr 1222/2009. Wymóg ten nie zabrania instytucjom publicznym nabywania opon o najwyższej klasie przyczepności na mokrej nawierzchni lub zewnętrznego hałasu toczenia w przypadku, gdy jest to uzasadnione względami bezpieczeństwa lub zdrowia publicznego;</p> <p>e) w przetargach na umowy o świadczenie usług zamieszczają obowiązek stosowania przez dostawców usług do celów świadczenia przedmiotowych usług jedynie produktów spełniających wymogi określone w lit. a) do d), w trakcie świadczenia tych usług;</p> <p>f) nabywają lub wynajmują jedynie budynki spełniające co najmniej minimalne wymogi dotyczące charakterystyki energetycznej określone w art. 4 ust. 1. Zgodność z tymi wymogami weryfikuje się przy użyciu świadectw charakterystyki energetycznej budynku, o których mowa w art. 11 dyrektywy 2010/31/UE.</p>	<p>Wymagania w zakresie efektywności energetycznej w odniesieniu do zakupu produktów, usług i budynków przez instytucje publiczne</p> <p>Institucje publiczne dokonujące zakupu produktów, usług lub budynków postępują zgodnie z następującymi zasadami:</p> <p>a) w przypadku, gdy produkt jest objęty aktem delegowanym przyjętym na podstawie dyrektywy 2010/30/UE lub dyrektywy Komisji wykonującej dyrektywę 92/75/EWG, nabywają jedynie takie produkty, które spełniają kryterium zaliczenia do najwyższej klasy efektywności energetycznej, uwzględniając jednocześnie opłacalność, ekonomiczne kryteria wykonalności i technicznej przydatności oraz odpowiedni poziom konkurencji;</p> <p>b) w przypadku gdy produkt nieobjęty lit. a) wchodzi w zakres środka wykonawczego przyjętego na podstawie dyrektywy 2009/125/WE po wejściu w życie niniejszej dyrektywy, nabywają jedynie takie produkty, które spełniają wymogi poziomów referencyjnych określonych w ramach przedmiotowego środka wykonawczego;</p> <p>c) nabywają produkty wyposażenia biurowego objęte decyzją Rady [2006/1005/WE], które spełniają wymogi efektywności energetycznej co najmniej odpowiadające wymienionym w załączniku C umowy dołączonej do tej decyzji;</p> <p>d) nabywają jedynie opony spełniające kryterium posiadania najwyższej klasy efektywności paliwowej zgodnie z definicją podaną w rozporządzeniu (WE) nr 1222/2009. Wymóg ten nie zabrania instytucjom publicznym nabywania opon o najwyższej klasie przyczepności na mokrej nawierzchni lub zewnętrznego hałasu toczenia w przypadku, gdy jest to uzasadnione względami bezpieczeństwa lub zdrowia publicznego;</p> <p>e) w przetargach na umowy o świadczenie usług zamieszczają obowiązek stosowania przez dostawców usług do celów świadczenia przedmiotowych usług jedynie produktów spełniających wymogi określone w lit. a) do d), w trakcie świadczenia tych usług;</p> <p>f) nabywają lub wynajmują jedynie budynki spełniające co najmniej minimalne wymogi dotyczące charakterystyki energetycznej określone w art. 4 ust. 1. Zgodność z tymi wymogami weryfikuje się przy użyciu świadectw charakterystyki energetycznej budynku, o których mowa w art. 11 dyrektywy 2010/31/UE.</p>

Uzasadnienie

Celem tego akapitu jest skłonienie instytucji publicznych do rozszerzenia zakresu dyrektywy na dostawców usług, a tym samym uzyskanie efektu mnożnikowego, jednakże skrupulatna analiza spełnienia przez usługodawców wymogów określonych przez ten przepis powoduje znaczne obciążenia administracyjne i budżetowe wykraczające poza zakres kontroli ostrożnościowej, która pozwala sprawdzić zgodność z warunkami przetargu.

Bruksela, 14 grudnia 2011 r.

Przewodnicząca
Komitetu Regionów
Mercedes BRESSO
